

En aquest Diumenge de l'Ascensió, en el qual l'Església celebra que Jesucrist «ha pujat [...] d'una manera admirable a les altures del cel [...] perquè nosaltres, els seus membres, tinguéssim confiança de seguir on ens ha precedit el nostre cap i pastor» (prefaci), sembla oportú recordar una bellíssima pàgina escrita per santa Teresa de l'Infant Jesús a la seva cèlebre *Histoire d'une âme* (1898).

«El meu desig sempre ha estat el d'arribar a santa», comença la Doctora de l'Església, però «he constatat sempre, quan m'he comparat als sants, que entre ells i jo hi ha la mateixa diferència que en la naturalesa observem entre una muntanya el cim de la qual es perd entre els núvols i l'obscur gra de sorra trepitjat pels vianants». Tot i així, prossegueix la monja carmelita, «vull cercar la manera d'anar al cel per un caminet ben dret, ben curt, un caminet nou del tot. Estem en un segle d'invençions: ara no cal pujar esglaons; en les cases riques, un ascensor substitueix l'escala avantatjosament. Jo voldria també trobar un ascensor per enlairar-me fins a Jesús, ja que soc massa petita per pujar la pesada escala de la perfecció. Llavors he demanat als Llibres Sants que m'indiquessin l'ascensor que jo desitjava». D'aquesta manera, rellegint els Proverbis (9,4) i la profecia d'Isaïes (66,13), santa Teresina de Lisieux conclou: «l'ascensor que m'ha de pujar al cel, són els vostres braços, oh Jesús! Per això no tinc cap necessitat de créixer, al contrari, cal que resti petita, i que com més va més en sigui» (capítol IX).

El cel és la comunió de vida i d'amor amb la Santíssima Trinitat, la Verge Maria, els àngels i tots els benaurats. L'Església catòlica ens explica que és al cel on es realitzen les aspiracions més profundes de l'home perquè allí s'adquireix la plena possessió dels fruits de la redempció realitzada per Jesucrist, que associa a la seva glorificació tots aquells que han cregut en Ell i han romàs fidels a la seva voluntat (Catecisme, epígrafs núm. 1024 i 1026). Per aquestes raons, podem afirmar que la veritable pàtria dels cristians és el cel (Fl 3,20), les portes del qual han estat obertes per Nostre Senyor a través del misteri de l'Ascensió —el relat del qual avui hem escoltat tant a la primera lectura (Ac 1,9: «quan hagué dit això, es va enlairar davant d'ells; un núvol se l'endugué, i el deixaren de veure») com a l'evangeli (Lc 24,51: «mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel»).

Per tant, santa Teresina ens ofereix un autèntic model de vida cristiana quan ens descriu el seu deler per cercar «la manera d'anar al cel per un caminet ben dret, ben curt». Igualment admirable és el mètode que va seguir per trobar-lo: «llavors he demanat als Llibres Sants que m'indiquessin l'ascensor que jo desitjava». En efecte, la Paraula de Déu «és més penetrant que una espasa de dos talls», destria «l'ànima i l'esperit» i discerneix «les intencions i els pensaments del cor» (He 4,12), de manera que constitueix el millor instrument que tenim, primer, per a aprendre a confessar que Jesús és «l'ascensor que m'ha de pujar al cel»; i, segon, per a posar-nos en els braços del Senyor «com un fillet a la falda de la mare» (Sl 131,2).

«¿Per què us esteu mirant al cel?», va ésser la pregunta que «dos homes amb vestits blancs» formularen —aparentment com un retret— als habitants de Galilea que havien presenciat l'elevació de Jesucrist (Ac 1,10-11). La lectura de l'episodi de la Histoire d'une âme que avui hem comentat hauria d'ajudar-nos a respondre: perquè, igual que santa Teresina, «el meu desig sempre ha estat el d'arribar a santa». I, per arribar a la plenitud de la benaurança, hem de posar «el cor en allò que és de dalt, no en allò que és de la terra», perquè és allà dalt «on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu» (Col 3,1-2).